

Úvodní příspěvek nové rubriky „Wildeův koutek“ je zahájen podtitulem „Hudební kultur-terorismus par excellence“. Pokud bychom tento slogan chtěli dále rozvést, například do podoby „Kulturní terorismus par excellence“, pak není mnoho vhodnějších osob, kterými bychom mohli začít, než postava Boyda Rice, *enfant terrible* americké undergroundové kultury.

Je těžké jej plně popsat v jednom článku, jde o osobnost natolik multifunkční, kontroverzní a členitou, že výčet jeho aktivit (členství v bizarním společenství **The Partridge Family Temple**, spoluzaložení kontroverzního [příliš slabé slovo] uměleckého hnutí **UNPOP Art** nebo přispívání do úžasného časopisu **Modern Drunkard Magazine** [Moderní opilec]), provokací (pokus o zaslání Betty Fordové, manželce amerického prezidenta Geralda Forda, ovčí hlavu staženou z kůže na stříbrném podnose, **společné foto s Bobem Heickem** z American Front, kde v uniformě AF pózuje s nožem, nebo koncert 8.8.1988 v sanfranciském divadle Strand a mnoho dalších), obskurit (spoluzaložení havajského /tiki/ baru v Denveru, včetně propůjčení svého jména – *Tiki Boyd's*) a ještě zvláštnějších známých (Anton LaVey, Charles Manson, Bob Larson, Adam Parfrey, Nicholas Schreck, Douglas Pearce, Michael Moynihan, Albin Julius...) by zabral článků minimálně několik. Jako úvod do jeho „díla“ tedy přijměte recenzi z pera Olivera Pendletona na knihu sebraných esejů, která vyšla v loňském roce u vydavatelství Creation Books pod názvem *Standing in Two Circles: The Collected Works of Boyd Rice*, uveřejněné v americkém magazínu **The Occidental Quarterly Online** 30. dubna 2009.

Boyd Rice je pozoruhodná osobnost. Je skladatelem, básníkem, umělcem, spisovatelem, fotografem, režisérem, hercem a samoukem-badatelem jak v oblasti pop kultury, tak i západního esoterismu, obzvláště tradice Grálu. Svádí to nazývat popkulturním fenoménem i samotného Riceho, ale on nebyl nikdy všeobecně oblíbený. Pro jeho všestrannost ho může někdo nazvat renesančním mužem, ale ani tento termín není odpovídající. Renesance bylo období znovuzrození západní civilizace, zatímco Boyd Rice je umělec jejího zániku.

Ačkoli se mi jeho hudba velice líbí musím uznat, že Rice je umělec pouze v tom nejvolnějším a nejdekadentnějším měřítku. Nemá viditelně hudební průpravu, jeho alba se skládají zejména z elektronických zvuků a zvukových koláží nebo jemné, minimalistické lounge music

překryté Riceho podivnou, strnulou recitací básní nebo prózy (nakonec, neumí ani zpívat). Jeho fotografie a další vizuální umělecká díla jsou také kolážovitě, některé připomínající sexuální fetišismus, většina však nepřipomíná vůbec nic.

Přesto je Boyd Rice rozporuplný, nehledě na jeho dekadentní *milieu*, životní styl a uměleckou tvorbu, přijal a obhajoval řadu heretických názorů a pozitivních hodnot. Četl Nietzscheho, Spenglera a Junga, a také méně etablované kritiky modernity, jako např. Gabriele d'Annunzia, **Ragnara Redbearda** (literární pseudonym pro přesvědčivého obhájce sociálního darwinismu z 19. století), **Charlese Forta**, markýza de Sade a **Savitri Devi**. Odmítl rovnostářství a progresivismus a nadšeně přijal takové nepopulární zásady jako sociální darwinismus nebo eugeniku. Stal se (mírně řečeno) otevřeně rasistickým a sexistickým a začal se hluboce zajímat o italský fašismus, rumunskou Železnou gardu a německý nacionální socialismus.

Rice začal vystupovat v černé polovojenské uniformě ozdobené runou *wolfsangel* (tzv. vlčí hák) a spolupracovat s umělci s podobnými zájmy, jako například Douglas Pearce z Death in June a Albin Julius z Der Blutharsch. Nicméně není evidentně antisemitsky zaměřen, vzhledem k jeho přátelství a spolupráci s Židy, polovičními Židy a údajnými Židy jako například Antonem La Veyem (zakladatel Church of Satan), Danielem Millerem (zakladatelem Mute Records) a Adamem Parfreyem (zakladatelem Feral House Publishing).

Rice není sám mezi dekadentními umělci a mysliteli. Po pravdě řečeno jsou zde dva druhy dekadence – dekadence levicová a a pravicová. Dekadence levice je jako když by nemocný člověk chtěl zmírnit bolest zlikvidováním všech hygienických pravidel. To je zdrojem všech forem nihilismu: literárního a uměleckého, morálního a politického. Nietzsche jich znal bezpočet. Dekadence pravice je, když se nemocný člověk snaží přežít a idealizuje zdraví a krásu. V této kategorii nalezneme malíře jako Gustave Moreaua, Franz von Stucka nebo prerafaelity; spisovatele Rousseaua, Nietzscheho, Wildea, Lawrence, Pounda a d'Annunzia; skladatele Wagnera a Richarda Strausse; a mnoho stoupenců politických hnutí jako byl fašismus nebo nacionální socialismus.

K popsání takových umělců není nutný criticismus jejich charakterů *per se*. Umělci jsou více citliví na okolí, které je obklopuje, než většina lidí. Dekadentní umělci se stali dekadentními protože žili v dekadentních dobách. Dekadence pravice je tedy spojena s kritikou modernity. Jelikož tito umělci ví, že nejsou imunní ke zkaženosti jejich doby, idealizují zdravější, archaické společnosti – pohanskou antiku nebo vrcholný středověk – a doufají, nebo dokonce na tom pracují, v jejich návrat.

Riceho příklon k pravici byl evidentně upřímný. Zcela jistě to neudělal, aby se stal bohatým a slavným. Ztratil mnoho přátel, spojenců a příležitostí – ačkoli se nové a lepší eventuálně objevily – a nakonec skončil tak, že opustil represivně „tolerantní“ San Francisco a vyměnil ho za relativní anonymitu Denveru. Nadto Rice se nikdy neztrapňoval nějakými omluvami, vysvětleními nebo odvoláními. Ale nejlepším důkazem jeho upřímnosti je jeho dílo samo. Bohaté na humor a ironii – například vkládáním textů od Junga, Savitri Devi, Mistra Eckharta, de Gobineaua a de Sadeho do lounge music – avšak nikdy na úkor jeho přesvědčení.

Jako esejista, jeho tvorba je vždy zábavná a často celkem pronikavá. Naneštěstí, většina jeho tvorby se původně objevila v nízkonákladových „undergroundových“ časopisech a novinách, které je dnes těžké a finančně nákladné vypátrat. Tudíž editor Brian M. Clark prokázal sebráním většiny Riceových esejů (včetně některých dříve nepublikovaných) do jednoho svazku, velkou službu všem, kteří se o Boyda Rice zajímají. *Standing in Two Circles* neobsahuje Riceho knihu *The Vessel of God*, věnující se tématice Grálu, ani s ní souvisejících článků, až na dvě lákavé ukázky, ale je v ní většina jeho esejů, kompletní texty k jeho skladbám a mnoho fotek. Pokud jste fanouškem Boyda Rice, tak už pravděpodobně tuto knihu máte. A pokud fanouškem nejste, přečtěte si ji a možná se jím stanete.

Standing in Two Circles je řazena chronologicky, ale ja dávám přednost čtení podle tématického rozdělení.

Riceho politické názory mohou být vysledovány z jeho článků „The Warrior Ethic“ (Válečnickova etika) a „Nature’s Eternal Fascism“ (Věčný fašismus přírody). Rice věří v „zákon přírody“ v morálce a politice. Narozdíl od Lockeho, když se Rice dívá do přírody, nevidí žádný podklad pro rovnostářské liberální ideje, jako přirozených práv. Namísto toho vidí přírodu s „krvavými zuby a drápy“. V přírodě si nejsou žádná stvoření rovna, a všechna se to snaží dokázat, bojujíc násilně o přežití a nadřazenost. Pročež je přirozený politický řád nesmlouvavě hierarchický a válečný: aristokracie nebo fašismus, nikoli demokracie nebo socialismus. Riceho názory na historický fašismus mohou být zjištěny z jeho článků „Dystopia“, „Savitri Devi“ a „They Stole Mussolini’s Brain“ (deník psaný zábavnou formou z hudební tour/pouti po místech spojených s fašismem a nacionálním socialismem). Vypadá to, že Rice neobdivuje fašismus a nacionální socialismus jen jako ideologie, které jsou v souladu s „věčným fašismem přírody“, ale také jako estetický fenomén.

V „Dystopia“ Rice tvrdí, že moderní rovnostářství a progresivismus, ač se snaží seč můžou, nemohou zničit zákony přírody. Oboje, rovnostářství i progresivismus vedou ke zničení rasy: nejlepšími se stávají hloupější a slabší a nejhorší se stávají ještě početnějšími. Taková společnost nakonec zlikviduje sama sebe a je nahrazena společností mladší, zdravější, více vitálnější a „primitivnější“.

Rice spekuluje o tom, že rovnostářství a progresivismus mohou být prostě způsobem přírody jak skončit se starou civilizací, aby uvolnila místo pro civilizaci novou. Zde můžeme vypočítat vliv Spenglerovy knihy *Der Untergang des Abendlandes* (Zánik Západu), s jeho ideou civilizací jako celků, které prochází procesy rozvoje a úpadku a knihy Savitri Devi *The Lightning and the Sun* (Blesk a slunce), s její interpretací tradicionalistické doktríny, že historie se pohybuje v cyklech, začínající Zlatým věkem a sestupující do věku Temného (*Kali-juga*). Riceho hlavní kritika fašismu a nacionálního socialismu spočívá v tom, že [tyto doktríny] byly marné od doby, co se pokoušely obnovit společnost doby Zlatého věku v bahně Kali-jugy. Přišly buď moc pozdě, anebo příliš brzo.

Vzhledem k tomu, že obnova Zlatého věku je nemožná, radí Rice těm, kteří jsou odsouzeni žít během Kali-jugy, aby se toto období naučili mít rádi, aby se „zastavili a ucítili neurózu“, aby se dívali na noční zprávy jak na „sitcom o konci moderního světa“ a aby se mu smáli (str.

145). Článek "Passive Activism: Yellow Ribbons & Other Red Herrings" (Pasivní aktivismus: Žluté stužky a další falešné stopy) nám ukazuje jak – zesměšňováním „stužkových kampaní“, nálepek na autech, televizních reklam nevýdělečných organizací, výchovných billboardů a dalších nesnesitelných projevů liberální nadutosti. A skutečně, většina knihy může být čtena jako manuál pro pochopení a užívání života v období Kali-jugy.

Nicméně Rice není ateistický naturalista. Namísto toho je panteista: ztotožňuje přírodu s Bohem. Avšak příroda není Bůh jako protiklad k „dávlovi“, ale celek, který stejně tak zahrnuje i jeho opak. Rice označuje svého boha „Abraxas“, podle starověkého gnostického božstva, které reprezentuje Dobro i Zlo, v jedné entitě uctívané božstvo i obávaného démona. Rice rovněž používá symboliku runy *eiwaz*, která obsahuje a vyrovnává protiklady života a smrti, a lotrinského kříže, s dvěma horizontálními trámkami, které mají symbolizovat ruce Krista a ruce ďábla. Riceho krátká úvaha "The Persistence of Memory" (Přetrvávání paměti) pojednává o mysticismu krve, který spojuje jeho religiózní názory s jeho fascinací genealogií: „Hledání Grálu (rodokmen člověka) je hledáním návratu ke zdroji. Je to pátrání po znovusjednocení části s celkem, potomka s předkem, temporálního s primordiálním..." (str. 157).

Riceho panteismus je ve skutečnosti forma přitakání světu z celého srdce. Zbožněním celku Rice zbožňuje Zlo stejně jako Dobro. Zbožnění Zla z něj neučiní Dobro, ale nicméně mu říká „ano“. Rice nazývá jeho nedualistický panteismus „monismem“. Čerpá pro něj svoji inspiraci ze západních zdrojů (např. Hérakleitos nebo Ernst Haeckel), je však také i konzistentní s hinduistickou tradicí, která uctívá Zlo stejně jako Dobro, destrukci stejně jako stvoření, chaos stejně jako řád.

Ve šťastných dobách jsou pozitivní aspekty v celku dominantní a negativní jsou skryty. Duchovní cesty tedy kladou důraz na Dobro a vylučují Zlo. To je nazýváno „**Cestou pravé ruky**“, pravá je tradičním symbolem pozitivního. V období Kali-jugy jsou dominantními negativní aspekty celku a ty pozitivní jsou skryty. Proto je v Kali-juze typické přijímat ty věci, které jsou v lepších dobách zakázány a přeměňovat je ve zdroje duchovnosti. Toto je nazýváno „**Cestou levé ruky**“, levá je tradičním symbolem pro negativitu.

Člověk může mít podezření, že „Cesta levé ruky“ je jen výmluva pro lidi, kteří toho ví víc a kteří by mohli pracovat na lepším světě, aby to mohli vzdát a libovali si v dekadenci, ale tato teorie pomáhá smířit Riceho „vážnou“ stranu s jinak nepochopitelným souborem zájmů o frivolní pop kulturu, o kterých pojednává v dalších esejích: **Mondo filmy**, mýdlové opery, Tiki dekor, nahrávky zpívajících herců, Country Club Village **Lawrence Welka**, **Martin Denny** a ostatní producenti „cool lifestyle“ hudby, pijácká kultura, „Op Art, Pop Art, Warhol... glamour, formalismus, futurismus a zábava“ (str. 185). Poslední esej "Toward the Plastic: The New Alchemy" (Směrem k plastu: Nová alchymie), manifest, jehož spoluautorkou je **Giddle Partridge**, obhájí tyto zájmy před zarytými obhájci „zpět k přírodě“, tvrdí, že nic není více přírodního než plast, a pro plast má vyjádření, že je „tvořivým impulsem z nitra duše člověka... touhou po přetvoření reality; po nahrazení všedního místa místem nádhery, po vytváření „materiálně přítomné“ zábavy, namísto pouhé abstrakce“ (str. 185). Tato alchymická transmutace olova (nebo plastu) ve zlato může být brána jako symbolizace „Cesty levé ruky“.

Další dva eseje jsou memoáry Riceho přátelství s Antonem LaVeyem a Charlesem Mansonem. LaVeyovo „satanistické“ náboženství nemělo nic společného s vzýváním ďábla, ale namísto toho šlo o ateistickou filosofii složenou ze sociálního darwinismu, Nietzscheho, Alesteira Crowleyho a **Ayn Randové**. Satanismus se pokouší o přehodnocení všech aspektů bytí „démonizovaných“ křesťanstvím. Avšak Riceho portrét LaVeye nerozebírá společné ideje, jako spíše společné záliby a posedlosti: Tiny Tim, Ed Gein, brakové filmy, obskurní dívčí skupiny ze 60. let, kanadské žertíky atd.

Mansona vykresluje jako rozporuplnou osobnost. Je něco jako guru nebo šaman, člověk s výjimečným charisma a vzhledem do lidské povahy a historie. Naneštěstí, Mansonovo duchovní šílenství má více pozemskou „škálu“, což je nejspíš způsobeno tím, že strávil většinu svého života za mřížemi. Manson nakonec skončil jako určitý „esoterický Hitlerista“: Zabili ho [Ježíše] poprvé na Golgotě. On se pak vrátil v třicátých letech do Německa a celý svět se spojil dohromady, aby ho zničil“ (str. 99-100). Rovněž také sdílí Riceův metafyzický nondualismus, včetně jeho fascinace **Abraxasem**.

Riceův rasový realismus je zobrazen v článku „Hitler v Zimbabwe“, ohromně zábavný návrh na knihu o událostech na Temném kontinentu poté, co bílí odešli a nechali původní obyvatele bez dohledu dospělých. Riceho obhroublé názory na sex, tak jak jsou vyjádřeny v eseji „Revolt against Penis Envy“ (Revolta proti závidění k penisu) jsou precizní reakcí, kterou byste mohli očekávat od sociálního darwinisty na hysterické feministické slogany jako „Každý sex je znásilnění.“ Stejně tak nevábné jsou Riceho historky opileckých flámech, kanadských žertíků, předčasné pohlavní vyspělosti a šmírování. Upřímně řečeno, u některých z těchto příběhů doufám, že má Rice jen scestnou představivost. Nikdo není dokonalý, ale Riceho upřímnost je nicméně znepokojující. Mělo by nás to však překvapovat, vzhledem k jeho názorům? Nakonec, Riceho ochota vyjavit jeho temná tajemství může být jen praktické a osobní uplatnění jeho přitakání světu. Tak jak řekl Manson, podle čehož je kniha nazvána: „Rice, říkám ti Abraxas, protože stojíš ve dvou kruzích současně“ (str. 100).

Ti, kteří by chtěli vyzkoušet nahrávky Boyda Rice by měli začít se Scorpion Wind, jeho hudebně a filosoficky nejzajímavějším albem *Heaven Sent*, které by se dalo označit jako určitý druh fašistické *lounge music*. I starší lidé ho shledávají poslouchatelným. Dalším uvolněným albem je Boyd Rice and Friends – *Music, Martinis, and Misanthropy* (NER, 1990). Jako úvod do NON doporučuji album *Might!* (Mute, 1995), s texty z knihy Ragnara Redbearda *Might is Right* zasazenými do *noise music*. Pokud chcete poznat NON z „jemnější“ stránky, zkuste výběrové album *Terra Incognita: Ambient Works* (Mute, 2004).